

l'entrevista

"Els pacients reben els concerts del Musicànim com un regal, com una cura, com una carícia"

Nascut a Barcelona i veí de Llinars del Vallès. Casat, amb tres filles i dues nêtes. Arquitecte per l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona, màster en Musicoteràpia per la Universitat Musicoterapeuta, i musicoterapeuta professional acreditat per la Comisión Española de Musicoterapeutas (CAEMT).

Què és la musicoteràpia i en quins camps s'aplica?

La musicoteràpia és la utilització de la música per aconseguir objectius terapèutics encaminats a la restauració, manteniment i millora de la salut física, mental i social de les persones. En general tenim la percepció que la pràctica i el gaudi de la música necessita de determinades habilitats innates i una llarga formació. Classifiquem les persones en músics i no músics. Si bé és cert que no tothom té les condicions innates ni l'apetència per submergir-se en el món de la música, el fet de poder gaudir-ne terapèuticament no depèn d'aquestes condicions.

La música és pluridimensional i el musicoterapeuta ha de tenir l'habilitat per apropar-la a les persones aplicant el que en cada moment pot afavorir el seu procés de manteniment o superació. La música és universal, igual que el llenguatge, l'humor, el riure. És una capacitat natural que posseïm, perquè som ritme i vibració. Ens proporciona gran varietat d'experiències no solament auditives, sinó també vibracionals, visuals, perceptives, cognitives, emocionals, etc. La música és comunicació i té un gran poder sintonitzador, creatiu i, en definitiva, terapèutic.

Per aconseguir un efecte terapèutic, funciona qualsevol tipus de música o ritme, o ha de ser d'un estil en concret?

Cada persona té el seu món musical i el seu moment emocional. Els estímuls sonors que ha patit o gaudit al llarg de la vida li han conferit un conjunt de preferències lligades a fets emocionals i culturals. No hi ha música relaxant, sinó música relaxada. La mateixa música pot relaxar o molestar depenent del moment i de la persona.

Però també és veritat que qualifiquem la música de ràpida, lenta, alegre, trista, violenta, misteriosa... perquè ens provoca determinades emocions comunes. Els compositors de bandes sonores, d'això en saben bastant, oi?

Fa poc va impulsar el projecte Musicànim a l'Hospital. En què consisteix exactament i qui hi participa?

El projecte consisteix a apropar la música en directe a diferents àmbits de l'Hospital. Per això es va signar un conveni de col·laboració entre la Fundació de l'Hospital i les Fundacions de la Orquestra de Cambra i del Teatre Auditori de Granollers. Amb una freqüència aproximada de quinze dies hi ha músics de l'Orquestra que vénen a tocar a l'Hospital, però el projecte també està obert a personal de la casa i a músics en general que hi vulguin participar. Des de l'inici del projecte, el 24 de març d'enguany, fins a tancar el mes de juliol, hem tingut 12 sessions amb la participació d'un total de 23 músics. La majoria d'intervencions s'han realitzat al vestíbul de consultes externes, a l'Hospital de Dia Medicoquirúrgic, a l'Hospital de Dia Oncohematològic, a la sala d'espera quirúrgica i a la Unitat de cirurgia sense ingrés.

Quina valoració podem fer fins ara del projecte? Té bona acceptació per part de pacients i professionals?

Amb el departament de Qualitat i la Direcció d'Infermeria estem realitzant un estudi de satisfacció tant d'usuaris com de personal assistencial i de músics. De moment només hem fet enquestes als pacients i podem dir que la majoria mostren molt bona acceptació del projecte. El personal assistencial ha mostrat una bona acollida, si bé sóc conscient que cal treballar el dia a dia per poder harmonitzar la seva tasca amb la presència dels músics.

Quines sensacions li transmeten els músics que han tingut l'experiència de poder participar al Musicànim?

Tots es mostren entusiasmats. D'una manera o altra, un conjunt de factors molt heterogenis com poden ser la situació emocional i d'estrès dels pacients, el context d'espai, l'espontaneïtat..., fan que la comunicació sigui molt fluïda i que els pacients visquin aquelles breus interpretacions, no com un

concert amb la distància tradicional entre músic i oïdor, sinó com un regal, com una "cura", com una carícia. La majoria de músics manifesten haver descobert una nova dimensió comunicativa de la seva música.

Té alguna anècdota curiosa per explicar?

De fet a cada sessió es produeix algun fet curiós. Varies persones, malgrat que jo vaig amb bata blanca i tarja identificativa, ens han volgut donar propina o s'han excusat dient que no tenien "suelto". En un parell d'ocasions ens han demanat el "Cumpleaños Feliz". En una ocasió, a la sala d'espera de quiròfan, una persona ens va dir: *"No estamos para músicas..."* Malgrat això la resta de persones van acceptar que toquéssim i ho vam fer durant uns vint minuts. Després, la mateixa persona ens va dir: *"Esto ha sido un regalo, he olvidado por un momento la angustia que tenía"*. En una de les primeres sessions, les infermeres de l'Hospital de Dia Oncohematològic ens van explicar que no fa gaires mesos, un pacient els va demanar de portar la guitarra per poder tocar mentre rebia el tractament. L'experiència va ser tan bona que en les següents sessions els va acabar composant una cançó.

Algun projecte de futur?

Quant al Musicànim, comentar que a l'octubre vam presentar els resultats de l'estudi al XXXIII Congreso SECA de Calidad Asistencial a Gijón. I quant a la pràctica directa de musicoteràpia, actualment estic fent tallers de música amb malalts de Parkinson, que espero ampliar ja que els resultats són força satisfactoris. De cara al proper curs estic preparant tallers d'estimulació cognitiva per a gent gran, tallers de malalts de fibromiàlgia, de malalts oncològics i també de gestió de l'estrès a partir de la pràctica musical oberts al personal de la casa i al públic en general. Aprofito per agrair l'acollida que estan rebent tots aquests projectes, tant a la direcció del centre com a tot el personal que d'una manera o altra s'han vinculat amb les diferents iniciatives.